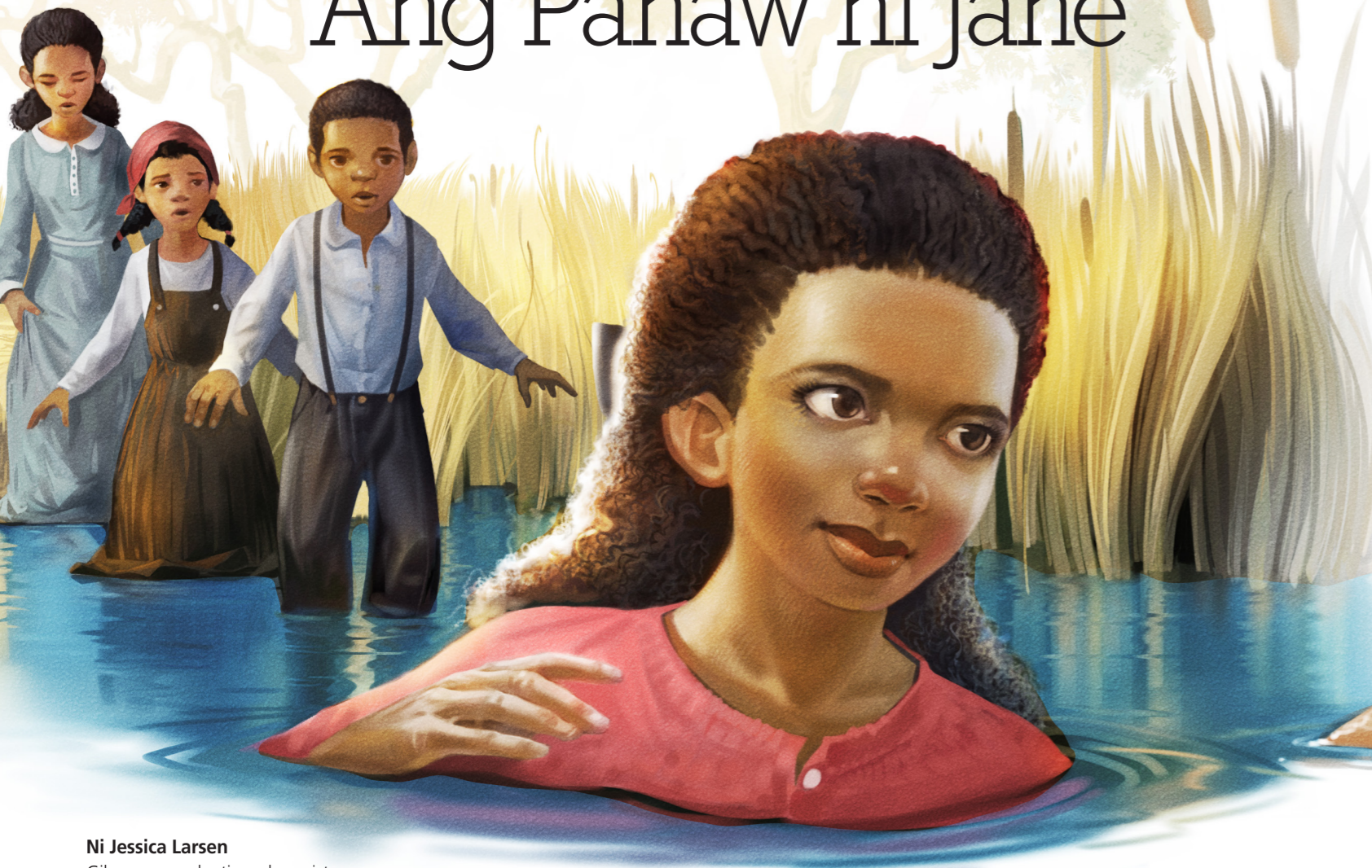

Ang Panaw ni Jane

Ni Jessica Larsen

Gibase sa usa ka tinuod nga istorya

New York, USA, 1843

Nagtan-aw si Jane Manning sa barko nga naglawig gikan sa pantalan hangtud sa Lake Erie. Gibati niya nga ang iyang damgo daw gianud uban niini.

Usa pa lang ka tuig ang milabay, sukad mipasakop siya sa Ang Simbahan ni Jesukristo sa mga Santos sa Ulahing mga Adlaw ug mihukom sa pagbalhin aron maka-uban sa ubang mga Santos didto sa Nauvoo. Ang Iyang inahan ug laing pito ka mga sakop sa pamilya nakabiyahe uban niya didto sa Erie Canal hangtud sa Buffalo, New York. Apan didto sa Buffalo, wala sila gipasakay sa barko tungod sa kolor sa ilang pamanit.

“Unsa atong buhaton karon?” ang iyang mga igsoon, hilum nga nangutana.

Ang pangutana milanog sa mabugnaw nga hangin. Ang Nauvoo 800 pa ka milya (1,287 km) ang gilay-on. Mahimo silang moundang ug mamauli, o unya nalang mobyahe. . . .

Apan dili na makahulat si Jane! Nasayud siya nga ang Basahon ni Mormon tinuod. Ang Dios sa makausa pa namulong pinaagi sa mga propeta. Kinahanglang maka-abut siya sa Nauvoo uban sa iyang pamilya.

Mipasalta si Jane sa iyang mga abaga og mitan-aw padulong sa kasadpan. “Manglakaw ta.”

Ug tuod nanglakaw sila. Hangtud ang ilang mga sapatos nangapudpod. Hangtud ang ilang mga tiil nangasamad ug nagdugo ug kinahanglan silang mag-ampo aron mamaayo. Usahay mangatulog sila sa gawas, ug ang katugnaw grabe kaayo nga bation sama sa nangatagak nga snow. Ang ubang mga tawo mihulga nga bilangoon sila, nagtuo nga mga ulipon sila nga miiskapo. Wala sila masayud nga ang mga Manning mga gawasnong itom nga mga pamilya. Ug nanglakaw gihapon sila, nanag-awit og mga himno sa pagpalabay sa oras.

Duol na sila sa Nauvoo sa dihang miabut sila sa usa ka sapa.

“Walay taytayan,” miingon si Isaac.

Mitando si Jane. “Nan, kinahanglan gayud kita nga motabok niini.” Sa iyang pagtikang sa sapa, ang tubig diha pa sa mga kiting. Sa hinay-hinay, mipadayon siya. Ang tubig misaka sa iyang tuhod ug dayon milapas sa iyang hawak. Pag-abut niya dapit sa tunga sa sapa, sa tubig miabut hangtud sa iyang liog! Swerte nalang, wala na kini milawom pa, ug ang tanang mga Manning luwas nga nakatabok.

Sa katapusan miabut sila sa Nauvoo. Nakita ni Jane ang matahum nga mga limestone nga mga bungbong sa Nauvoo Temple diha sa usa ka bungtod nga nag umbaw sa walog. Bisan tuod wala pa kini nahuman, naghatag kini niya og kalipay. Adunay tawo nga migiya kanila

ngadto sa balay nga gipuy-an ni Propeta Joseph.

Usa ka taas, itom og buhok nga babaye ang mibarug sa pultahan.

“Dayon, dayon” mitawag siya. “Ako si Emma Smith.”

Ang misunod nga pipila ka minutos dili na maklaro. Nahimamat ni Jane ang Propeta, ug mipahimutang siya sa mga lingkuranan diha sa lawak alang sa tanang Manning. Milingkod si Jane nga mapasalamaton ug naminaw samtang si Joseph mipailaila kanila ngadto sa tanan didto, lakip sa iyang higala nga si Dr. Bernhisel. Dayon si Joseph miatubang ngadto ni Jane, “Ikaw ang nangulo niining gamay nga pundok, dili ba?” nangutana siya.

“Oo, sir!” mitubag si Jane.

Mipahiyom si Joseph. “Panalanginan kamo sa Dios! Karon gusto kong maminaw sa inyong pagbyahe.”

Gisugilon ni Jane ang bahin sa ilang nasamdan nga mga tiil ug ang pagpangatulog diha sa snow ug ang pagtabok sa sapa. Ang tanan hilum nga naminaw. “Apan dili kadto grabe,” siya mitapos. “Nagpadayon mi nga nagmaya, nag-awit sa mga himno ug nagpasalamat sa Dios

alang sa Iyang walay kinutuban nga kaayo ug kalooy ngari kanamo sa pagpanalangin kanamo, pagpanalipud kanamo, ug pag-ayo sa among mga tiil.”

Adunay mubong kahilum. “Unsay imong hunahuna niana, Doktor?” Sa katapusan si Joseph miingon, midagpi sa tuhod sa tawo. “Dili ba kana hugot nga pagtuo?”

“Kon ako pa, nahadlok ko nga mosibog ug mobalik ko sa akong panimalay!” Miangkon si Dr. Bernhisel.

Mitando si Joseph ug mibalik sa pag-atubang ngadto ni Jane, ug sa iyang pamilya: “Panalanginan kamo sa Dios. Kamo usa sa mga higala.” ■

Ang tagsulat nagpuyo sa Texas, USA.

